

Uprchlík a Šťastná skála

Napsal uživatel Belmondo
Středa, 08 Červen 2016 16:45

Poslední květnový víkend patřil 42. ročníku Trapsavce. U Horní Ledče na Vysočině vzplál slavnostní oheň, předneseny byly všechny oceněné příspěvky a předány ceny. Cenu hlavní Zlatého Trapsavce, udělovanou nezávisle na kategoriích si poprvé odvezl Miloš Hlávka, držitel řady cen již z minulých let. O průběhu ohně, zajímavostech celé akce i všem co se odehrálo, se nejlépe dozvíte na webových stránkách soutěže: www.trapsavec.cz. A představovat nejlépe oceněná díla asi ani nebude třeba. Zkuste se začít sami...

Krásné čtení

Uprchlík Sem uprchlíkem. Řadu let už tady
vo azyl škemrám. Zkouším z vočí číst
přijetí, strach, či třeba nenávisť
a možná tohle všechno dohromady.
Nač stěžovat si? Eště mám co jíst
a sem tam řek bych dobrý kamarády.
V paměti leccos: bolesti i zrady,
ale i kouzlo navštívených míst. Sem uprchlíkem. Kde se to teď cení?
A jak to bylo, dyž sem roha bral?
V paměti díra. Prej sem děsně řval
a dlouho sem pak nebyl k utišení.
Moc se tak vrátit... Fakt bych si to přál?
Co na tom, že to tady nafurt není
a nedočkám se ani zdůvodnění,
až vyhostěj mě zase vo kus dál. Při cestách kytky. Jindy zase zvrátky,
dost vobčas hroznejch, jindy krásnejch chvíl.
Nad horkou cestou třepetá se cíl...
I moje štěstí je tak trochu vratký.
Jak je to dávno, co sem vyrazil...
Jedno vim jistě: není cesta zpátky.
Sem uprchlíkem z lůna vlastní matky
a v tomhle světě žádám vo azyl. **Miloš Hlávka**

Zlatý Trapsavec 2016

Šťastná skála Převisu se říkalo Šťastná skála a nenosil to jméno pro nic za nic.
„Tadyhle, podívej,“ usmál jsem se a ukázal jsem Matyášovi zpola zašlý a mechem obrostlý kus
pískovcové skalní stěny.
„No, hezky jste se tu zvětčili,“ ušklíbl se kamarád a měřil si okem naše vyškrábané podpisy:
„Měl jsem o vás teda trošku lepší mínění.“
„Promiň,“ pokrčil jsem ramenama:
„Normálně do skal nerýpeme, ale tohle místo je výjimka. Tady jsme založili naši osadu, je to
taková tradice. Navíc docela zajímavá tradice. Koukni nahoru.“
Matyáš stočil oči k očouzenému místečku pod úzkou římsou a podrpal se na bradě: „No, aspoň
nejste první. Co se tam píše?“
„Je to německy, podepsal se tu nějaký Sepp Stolzig“ usmál jsem se:
„Nevím, kdo to přesně byl, ale vedle ve vsi žilo pár lidí s tímhle příjmením. Každopádně roku
1812 tady vyryl následující slova...“
Přejel jsem prstem po písmenech a pateticky zadeklamoval:

„Mít v životě štěstí!“

Než stihl Matyáš něco říct, pokračoval jsem:

„Tenhle flek našel Jerry, bylo mu tenkrát kolem šestnácti. Nám ostatním víceméně taky, ale ještě jsme se neznali. Jerry byl tenkrát pěkně vejlupek, oba rodiče se mu upili, vychovávala ho babička, ale nezvládala to. On sám říká, že rost pro pasťák. Ale ven jezdil. Líbilo se mu tady a pod to přání od starýho Stolziga se taky podepsal. No, a druhý den jsme tady na sebe narazili a do měsíce založili osadu. Jerry potkal mou ségru, naučil se kvůli ní hrát na kytaru, šel do sebe a pak už to plynule odsejpal samo až k platinový desce, vyprodanýmu Lochotínu, vlastnímu baráku a třem dobrejm dětem.“

„A ty si myslíš, že měl takovou kliku díky tomuhle místu?“ zeptal se Matyáš.

„No, řekněme, že je to prostě taková osadní pověra,“ podrbl jsem se na bradě a pokračoval:

„Ale hele, fakt to funguje. Druhý se podepsal Sam. Přišlo mu to prostě vtipný, tenkrát jsme ještě neměli dojem, že by to fakt k něčemu bylo. Do tejdne vyhrál v loterii. Dost na to, aby úspěšně rozjel firmu. A pak už jsme se tu zvěčnili všichni.“

„A všichni jste měli štěstí?“

„Jo,“ přikývl jsem:

„Já měl třeba bouračku a v nemocnici mi našli rakovinu.“

„To mi nezní jako moc velká klika.“

„Bouračka nebyla vážná. A na prohlídky jsem kašlal, kdybych se nedostal do nemocnice tímhle způsobem, přišlo by se na to až ve chvíli, kdy už by s tím nešlo nic dělat. A ta mladá doktorka... no, za mě dobrý. Do roka jsme se vzali.“

„Ještě zbejvá Kořen,“ počítal Matyáš v duchu osadníky.

„Jo, Kořen. Kořen byl vždycky dobrodružná povaha, rodina a peníze, to nebylo nic pro něj. Hele, víš, že ho loni vyhlásili vítězem nějaký ankety o nejlepšího válečného reportéra?“

„Nebylo to předloni?“

„Víceméně už deset let v řadě. Dostane se kamkoliv, přinese důkazy o čemkoliv. Ostatní v jeho branži při srovnatelnym nasazení už dávno chytili nějaký ten zbloudilej šrapnel. Ale Kořen nic. Ani škrábnutí. Myslím, že při svém životním stylu potřebuje víc štěstí, než my všichni dohromady.“

Matyáš vypadal zamyšleně:

„Takže sem se teda podepisujete všichni z vaší osady?“

„Dá se to tak říct, je to takový naše tajemství. Tradice.“

„Hele... Když mi to tak říkáš, vím, že nejsem od vás, ale...“

Zvesela jsem se usmál:

„Ale to víš, že jo, kamaráde, kvůli tomu jsem tě sem přived. A nevdá, že nejseš náš, známe se už dost dlouho tak jako tak. Dost na to, abych si všim, jak jsi během roku zešedivěl.“

„To blbý rozvody dělávaj,“ pokrčil ramenama Matyáš.

„Všechno bude dobrý,“ mrknul jsem na něj a podal mu nerez lžíci:

„Klidně se tu zvěčni, já si zatím půjdu sednout vedle k ohni.“

Matyáš vyhlížel lehce rozpačitě, ale pak se pustil do díla. Zrníčka se drobila, kov šramotil o skálu. Rozložil jsem se na lavičce a zamyšleně koukal do údolí.

„Hotovo,“ ohlásil se Matyáš.

„To je dobře,“ přikývnul jsem:

„Mám pocit, že sem někdo zezdola jde a byl bych nerad, kdyby nás chytili při činu.“

Matyáš si sednul vedle mě:

„Hele, díky. Nevim, jestli to pomůže, ale cejtím se tak nějak trošku líp. A to je dobře, za tejdne

máme stání kvůli dětem a já se poslední dobou jenom válel doma, kašlal jsem i na to, sehnat si rozumného právníka a vůbec... Možná je tohle takový znamení, že bych se měl vzchopit.“

„Ahoj,“ ozvalo se v tu chvíli od pěšinky ke kempu.

Z hustníku se vynořila drobná blondátá holka, nebo už spíš mladá paní, s velkýma zelenýma očima a turistickým batohem:

„Můžu se zeptat, dojdu tudy nahoru k trati? Trošku spěchám.“

„No, ne přímo,“ zamyslel jsem se:

„Je tam hnusný trní a příkřej svah. Možná bude lepší, když to vezmeš kolem Dawsonu a Černý želvy.“

„To je co?“ zamrkala holka.

„To jsou kempy,“ usmál se Matyáš:

„Zrovna jdu taky na vlak, můžu vás doprovodit.“

Slečna se zamyslela a pak se pořouchle zašklebila:

„Tak jo, ale žádný levárny, pane galantní. Jsem dobře ozbrojena.“

„Máte pistoli? On je hrozný zvíře. Jeho nic slabšího, než puška na medvědy nezastaví,“ dobíral jsem si Matyáše.

„Mám státnice z občanského i trestního práva a vlastní advokátní kancelář. A nebojím se ji použít,“ zadeklamovala dramaticky a s širokým úsměvem krasavice.

„Vzdáváme se,“ zvednul jsem ruce nad ramena:

„A svěřuji vám zde svého domorodého sluhu, ukáže vám cestu, když se tak nabídl.“

Matyáš si nahodil tornu na záda a během pár minut za družného hovoru zmizeli v lese.

Usmál jsem se, protáhl si záda a zvednul se, abych se zašel podívat na Matyášův podpis.

Skvěl se tam, krásně vykreslený dlouhými stíny zlatého podvečerního světla.

„No vidíš, skálo, vypadá to, že máš další zářez,“ zašeptal jsem.

A pak se moje oči stočily o kousek výš, k původnímu podpisu pana Stolziga. Mech se tam trochu drolil, posledních pár let bylo ostatně větší sucho, než jindy. A jak jsem se tam tak díval, všiml jsem si, že jedna z rýh pod mechem nevypadá tak úplně přírodně. Vzal jsem lžici a opatrně odškrábnul trochu chřadnoucího skalního porostu. A pokračoval jsem dál, dokud jsem to neodkryl celé.

A pak jsem tam jenom tak stál a strnule se, dokud slunce nezapadlo, díval na druhou, desítky let skrytou část rytiny:

„Upisuji svou duši čertu. Za to chci mít v životě štěstí. Sepp Stolzig, 1812.“ **Jan Přebal**

Pohunek

1. místo próza old psavců